

Arrest

nr. 57 042 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die loco advocaten T. HERMANS en R. HOSKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Kosovo Polje (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit.

Door de problemen met de Albanezen ten tijde van de Kosovaarse oorlog in 1999 vluchtte u met uw familie naar Mladenovac in Servië. U verbleef daar enkele jaren, maar keerde in de tussentijd ook regelmatig terug naar Kosovo Polje.

In 2005 huwde u in Nis (Servië) met uw echtgenoot N.(...) A.(...) (O.V. X).

U verbleef nog een korte tijd met uw echtgenoot in Nis, maar ging al snel bij uw schoonfamilie in Kosovo Polje wonen.

Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot aanhaalde.

Zo verklaarde u net als uw echtgenoot de afgelopen jaren afwisselend in Kosovo Polje en in Nis verbleven te hebben om steeds aan jullie problemen te ontkomen. Wanneer jullie in Kosovo Polje teveel problemen kenden met de Albanezen of de Serviërs, vluchtten jullie naar Nis. In Kosovo Polje werden jullie steeds wanneer jullie zich in het openbaar begaven, gepest en uitgescholden door de Albanezen of Serviërs. Ook was er geen werkgelegenheid in Kosovo Polje. Ook in Nis was het geen leven en werden jullie er niet met rust gelaten door de Serviërs en de "Chergaren" (lokale, Servische, Roma). Om aan de problemen daar te ontsnappen, keerden jullie terug naar Kosovo Polje. In 2006 verbleef u in Kosovo Polje en diende u te bevallen van uw dochter Sahadeta. Uw echtgenoot bracht u bij een dokter in Brescia (Kosovo) maar deze verwees u door naar Gračanica (Kosovo). De arts in Gračanica vertelde u dat u met zwangerschapsproblemen kampte en zei u naar Nis te gaan voor de bevalling. Ook in 2008 ging u voor de bevalling van uw zoon Senjur naar Nis daar algemeen geweten is dat men in Servië over een betere medische dienstverlening beschikt dan in Kosovo.

Uiteindelijk verliet u samen met uw gezin Kosovo op 14 augustus 2010 en reisde u via Nis naar België, alwaar u op 17 augustus 2010 asiel aanvroeg. U wenst niet naar Servië en Kosovo terug te keren uit angst voor de Chergaren en de Albanezen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 11 juni 2008 door de gemeente Kosovo Polje te Nis; uw Servische ontheemdenkaart, uitgereikt op 6 maart 2000 te Mladenovac; en uw oude Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 17 februari 1988 te Kosovo Polje.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, N.(...) A.(...), werden uiteengezet (CGVS, p. 9). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw geboorteakte en identiteitskaart tonen uw identiteit, herkomst uit Kosovo en Servisch staatsburgerschap aan, maar niets meer. Uw ontheemdenkaart levert het bewijs dat u in 2000 als ontheemde in Servië werd geregistreerd. Deze elementen worden door mij op zich niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A. N.. Zij roept geen eigen motieven in.*

2.2. *De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 57 041 van 28 februari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A. N. verworpen.*

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, merkt de Raad op dat voormeld artikel een verbod tot uitzetting of terugleiding inhoudt dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond

waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren.

Verzoeker is echter niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.6. Verzoekers verwijt aan het adres van de commissaris-generaal dat deze laatste "niet ten genoegde van rechte" heeft aangetoond dat verzoeker geen gegronde vrees had en hij zijn beslissing aldus niet afdoende gemotiveerd heeft, is gelet op vier pagina's lange motivering sub 1.2, onterecht.

Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker betreffende de problemen en discriminaties waarmee hij in Kosovo en in Servië zou geconfronteerd zijn, niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal -en die in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd- dienaangaande beschikt en dat er zowel in Kosovo als in Servië redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De informatie waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft en de exacte motieven staan duidelijk en afdoende in de bestreden beslissing vermeld.

2.7. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]"

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoeker verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming verkrijgen van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten te tegen de door hem beweerde pesterijen (zie verhoorverslag van 6 oktober 2010, p. 16-17):

Vraag: "Heeft u van deze pesterijen klacht neergelegd bij de politie in Kosovo Polje?"

Antwoord: "Hoe moest ik klacht neerleggen als de tolken daar ofwel Servisch Of Albanees waren. En de politie is daar ook Servisch of Albanees. Moest ik klagen over hun eigen mensen [...]"

Vraag: "Dus nooit naar de politie geweest?"

Antwoord: "**Neen**"

Vraag: "Heeft u daarvan klacht ingediend bij EULEX?"

Antwoord: "**Neen**"

Vraag: "Bij KFOR klacht ingediend?"

Antwoord: "**Neen**"

Vraag: "Heeft u de lokale ROMA-leider van Kosovo Polje over uw problemen aangesproken?"

Antwoord: "**Neen**"

Vraag: "Heeft u over uw problemen gesproken met organisaties die opkomen voor de Roma's in Kosovo Polje?"

Antwoord: "**Neen**"

Vraag: "Heeft u zich eigenlijk ooit geïnformeerd in Kosovo Polje naar de mogelijkheden om u te beschermen of ergens klacht neer te leggen?"

Antwoord: "**Neen.** [...]"

Dergelijke handelwijze volstaat niet om aan te tonen dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten onwillig zijn om bescherming te verlenen.

Te meer daar uit de bestreden beslissing blijkt dat "de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het "bureau van de gemeenschappen" van de gemeente Kosovo Polje liet in juni 2010 aan het Commissariaat-generaal weten dat het bureau en de lokale Roma-leiders steeds door de politie worden gecontacteerd bij elk probleem waarbij minderheden betrokken zijn en dat minderheden in geval van moeilijkheden steeds zonder problemen een klacht kunnen neerleggen."

Hieruit kan aldus vastgesteld worden dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten geenszins onwillig of onbekwaam zijn om bescherming te bieden en redelijke maatregelen treffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die bovenstaande betrouwbare en objectieve informatie van de commissaris-generaal, afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, in een ander daglicht stellen. Verzoeker beperkt zich enkel tot het uiten van kritiek waarmee hij echter niet vermogt de juistheid van de op deze bronnen steunende informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

Verzoekers uitleg voor het niet neerleggen van enige klacht bij de autoriteiten in zijn land van herkomst, met name dat hij door de pesterijen en de angst hiervoor niet vaak buitenkwam en daardoor niet echt op de hoogte was van hetgeen er verder rondom hem gebeurde laat staan dat hij zou overwegen om klacht neer te leggen tegen de Serviërs of de Albanezen, zijn louter blote beweringen en volstaat niet om het nalaten om bescherming te zoeken in eigen land te vergoelijken.

Zijn verweer dat het hem bezwaarlijk ten laste kan gelegd worden dat hij nooit het slachtoffer werd van fysiek geweld, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten, met name fotokopieën van een boekje van zijn school in Kosovo Polje, een fotokopie van een stuk dat volgens verzoeker vergelijkbaar is met de SIS-kaart in België, en een kopie van zijn werkkaart "die duidelijk dateert van 2006", werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Verweerder vraagt zich daarenboven, volgens de Raad trouwens terecht, af wat de waarde is van een (fotokopie) van een werkkaart en een (fotokopie van een) stuk dat vergelijkbaar is met een Belgische SIS-kaart, in handen van een persoon die verklaarde sinds zijn terugkeer in 2001 in Kosovo, nooit officieel gewerkt te hebben en nooit sociale bijstand te hebben gekregen.

De Raad wijst er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Aangezien verzoeker op geen enkele manier bewijzen noch aanwijzingen aanbrengt van de beweerde onwil van de autoriteiten in zijn land van herkomst -in casu Kosovo- om hem bescherming te verlenen, is voldaan aan artikel 48/5, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980 en kan van hem de vluchtelingenstatus niet worden erkend noch kan hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Het feit verzoeker niet over documenten beschikt om zijn verblijf in Kosovo Polje gedurende de laatste jaren te staven, doet niets af van het feit dat er zoals uit bedoelde informatie blijkt, in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het bovenstaande motief is dermate determinerend dat het zowel de weigering van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus draagt.

2.8. Wat betreft verzoekers asielaanvraag ten overstaan van **Servië** merkt de Raad ook hier op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Verzoeker bezit de Kosovaarse nationaliteit.

Aangezien verzoeker de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten kan inroepen, is er geen nood aan internationale bescherming voorhanden.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor op 6 oktober 2010, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE